

Zuzana Pospíšilová

Ilustroval Drahomír Trst'án

KOUZELNÁ TŘÍDA

ČTVRTÝ ROK

bambóok

bamb**oo**k®

Zuzana Pospíšilová

Ilustroval Drahomír Trstán

KOUZELNÁ TŘÍDA

ČTVRTÝ ROK

bambóok

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **tretně stíháno**.

Zuzana Pospíšilová

Kouzelná třída – čtvrtý rok

Vydalo nakladatelství Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

www.grada.cz

jako svou 6654. publikaci

Ilustrace Drahomír Trstán

Odpovědná redaktorka Helena Varšavská

Sazba a zlom Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 72

Vydání 1., 2017

Vytisklo TISK CENTRUM, s.r.o., Moravany

© Grada Publishing, a.s., 2017

Cover Illustration © Drahomír Trstán

ISBN 978-80-271-9888-7 (ePub)

ISBN 978-80-271-9887-0 (pdf)

ISBN 978-80-271-0509-0 (print)

Obsah

Předmluva	7
Seznámení s kouzelnou třídou	9
Po prázdninách	11
Záhada ztraceného provázku	14
Plán	18
Prostě zmizel	21
Nebyla to myš?	25
Paní uklízečka	28
Snad se tolik nestalo?	32
Co teď?	36
Že nás to nenapadlo dřív!	39
Řádění Stojky a Horáka	42
Dopis	46
Neviditelný magnet	50
Dárky pro pana učitele	54
Určitě tam byl!	57
Myslíte, že můžeme?	60
Kterým směrem?	64
Setkání s Jasmínou	67
Rozloučení	70

Předmluva

Kouzelná víla Jasmína už se zpátky do světa lidí vrátit nemůže. Její žáci s ní mohli být ve spojení jen díky kouzelnému provázku. Dokonce ji navštívili ve vílí říši. Během prázdnin mezi třetí a čtvrtou třídou se ale stala nemilá věc. Provázek najednou nebyl k nalezení a ze třídy zmizel i kouzelný polštářek, který dětem pomáhal při ústním zkoušení. Co teď? Pan učitel, Maruška, Petra, Adélka, Sára a Oskar to nemohou nechat jen tak. Je potřeba okamžitě zahájit pátrání.

Seznámení s kouzelnou třídou

Život dětí jedné třídy se změnil s příchodem nové paní učitelky. Zpočátku vypadala jako všechny jiné učitelky, ale postupem času děti zjistily, že je učí víla, která umí kouzlit. V čem ta kouzla spočívala? Děti najednou nezlobily, protože jim to zkrátka nešlo. Učení pro ně ničeho nic bylo snadné. Všechno, co se jednou naučily, už jim v hlavě zůstalo. Na nic nezapomněly, a tak při zkoušení dostávaly jen samé jedničky. Dokonce i Standa Horák a René Stojka, žáci, kteří dřív nosili ze školy samé pětky a hrozilo jim propadnutí.

Děti si zkrátka kouzelnou vílu Jasmínu zamilovaly. Učila je v první a nakonec i ve druhé třídě. Víly ale nemohou být ve světě lidí dlouho, a tak se s ní žáčci museli nakonec rozloučit. Kouzelnou paní učitelku ve třetí třídě nahradil pan učitel Nový. Kouzlit sice neuměl, ale byl na děti hodný a spravedlivý. Podnikl s nimi dokonce výlet do vílí říše, aby tam navštívili vílu Jasmínu Bílou, po které se všem tolik stýskalo. Dovedlo je tam klubíčko kouzelného provázku, které jim Jasmína poslala.

Pan učitel byl z kouzelného setkání, plného nečekaných překvapení, nadšený. Dostal dokonce dárky, které měly dětem zpříjemnit chvíle při zkoušení. Třeba kouzelný polštářek. Při ústním zkoušení děti nestály u tabule, ale posadily se na židli s kouzelným polštářkem. Každý, kdo se na něm uvelebil, uměl odpovědět rychle a správně. Pan učitel nechápal, jak je to možné, ale opravdu to fungovalo. Byl spokojený, že nemusí dávat špatné známky, a žákům se to pochopitelně taky líbilo.

Kromě polštářku dostal ještě něco. Kouzelnou křídu. Kdo ji držel v ruce, dokázal psát správné odpovědi při zkoušení u tabule. Možná si řeknete, že křída se rychle

vypíše, ale to platí jen o obyčejných křídách, které jsou v každé třídě v jakékoliv jiné škole. Z křídý od víly Jasmíny neubývalo, i když se používala každý den. Aby se náhodou nepopletla s jinými křídami, měl ji pan učitel uloženou ve speciální krabičce a opatroval ji jako oko v hlavě. Když se do hodiny přišel podívat pan ředitel, předvedl mu, že jeho žáci umějí všechno probrané učivo, a tak si od něj vysloužil pochvalu.

Další školní rok v kouzelné třídě utekl jako voda. Přišly prázdniny a třetíci si mohli užívat zasloužené prázdniny. Po nich nastoupí už do čtvrté třídy.

Po prázdninách

„Ahoj, tak jak bylo o prázdninách?“ zeptala se Petříčka kamarádek. Celé léto neměly čas se sejit. Nikdy se totiž nestalo, že by byly všechny tři současně doma.

Adélka s Maruškou přikývly. „Dobrá,“ řekly skoro současně. Měly spoustu zážitků, ale ty by vydaly na delší vyprávění. Teď tolik času neměly, protože za chvíli zazvoní školní zvonek a začne vyučování.

„Nazdárek,“ pozdravil je Oskar. O chvíli později do-
razila i jeho sestra Sára. Zamotala se jí tkanička, tak si ji
musela zavázat, aby nezakopla. Oskarovi se ale nechtělo
čekat, tak šel napřed.

„Tak co? Už se těšíte na šprtání?“ přidal se Matyáš.

„To zas tak úplně ne,“ odpověděla Maruška. „Ale do
školy už jsem se těšila.“

Teď už stálo v hloučku hned několik spolužáků z kou-
zelné třídy. Standa Horák a René Stojka se drželi opo-
dál. Všem bylo jasné, že nejspíš vymýšlejí nějaké lum-
párny. Když na ně nepůsobila kouzla, bylo to s nimi
k nevydržení.

„Už zvoní!“ upozornila ostatní Lenka.

„Pustíme nejdřív mrňata,“ navrhl Jirka. Sám měl doma mladší sestru, o kterou se musel starat, tak měl pocho-
pení.

„Au!“ zakřičela najednou Adélka. Měla pocit, že ji něco píchlo.

„Co ječíš?“ okřikl ji Filip. „Úplně jsi mě vylekala!“

„Někdo po mně hodil kouli z bodláků!“ řekla dotčeně a snažila si dosáhnout za krk, kam koule přistála. Ost-
rými háčky se přichytila na její nový svetřík a zamotala se jí do vlasů.

„Počkej, pomůžeme ti,“ nabídly se Maruška s Petříč-
kou a blýskly očima po dvou spolužácích. Byly si jisté,
že to měli na svědomí René a Standa. Ti se svému pove-
denému kousku jen hloupě chechtali.

Když se Marušce a Petříčce podařilo z Adélčina svetru
a vlasů odstranit i poslední jehličku, byly už před školou
poslední.

„Musíme si pospíšet,“ vyběhla holky Maruška a všechny
rychle vystřelily ke škole.

Do třídy doběhly přesně se zvoněním, a tak si nemoh-
ly vybrat místa k sezení. Zbyly na ně prázdné židličky
v první lavici.

„Aspoň dobře uvidíme na tabuli,“ snažila se je utěšovat Adélka.

Petřičce ani Marušce to ale nevadilo.

Chvíli nato vešel do třídy i pan učitel. Po prázdninách byl odpočatý a hezky opálený. Holky v první lavici si hned všimly, jak mu to sluší.

„Tak vás vítám ve čtvrté třídě. Jsem rád, že jsme se po prázdninách sešli v plném počtu, a už teď se těším, že hladce proplujeme celým školním rokem. Čeká nás hodně práce, ale jste kouzelná třída, tak věřím, že vám učení půjde stejně dobře jako doposud.“

Všichni se na pana učitele usmívali nebo přikyvovali. Teď už z nich jsou čtvrtáci.

Záhada ztraceného provázku

Když první školní den skončil, pan učitel byl spokojený. Tuhle třídu si opravdu zamiloval. O prázdninách často vzpomínal i na vílu Jasmínu. Rád by ji znovu navštívil. To díky ní a jejím kouzelným dárkům bylo učení hračkou.

Všichni všechno chápali, nemusel rozdávat špatné známky ani poznámky. Díky ní si také zasloužil obdiv pana ředitele. Cítil, že by jí za to měl poděkovat.

Když si vzpomněl na kouzelné dárky, začal se po nich shánět. Přes prázdniny si je nebral domů. Zůstaly tam, kde je jejich místo, ve škole. Křídu našel v zásuvce psacího stolu. Stále byla uschovaná v dřevěné krabičce a vypadala, jako kdyby se nikdy nepoužila. Byla kouzelná, a tak z ní neubývalo. Zato polštářek nebyl k nalezení. Vždycky byl uložený vzadu ve skříni. Teď tam zůstaly jen pracovní sešity, papíry a další potřeby do hodin výtvarné výchovy. Pan učitel se pro jistotu podíval do kelímků i mezi stránky sešitů, i když mu bylo více než jasné, že tam se polštářek skrýt nemohl.

Co teď? pomyslel si. Musí přece někde být! Podíval se i za skříň, pod lavice, za topení. Připadal si jako detektiv. Prohledal každíčký kousek ve třídě, ale po polštářku nebyla ani stopa. Že by si ho víla Jasmína vzala zpátky? Možná ho potřebovala pro někoho jiného. Ale to by mu snad předem oznámila. Nebo ne? Jediná možnost, jak to zjistit, je zeptat se přímo jí. V zásuvce psacího stolu, až úplně vzadu bývalo uschováno klubičko kouzelného provázku. Najde ho a s jeho pomocí se pokusí dostat do

vílí říše. Tak si to pan učitel plánoval, ale všechno bylo jinak. Provázek tam totiž taky nebyl. To už se mu zdálo podezřelé. Při hledání polštářku na něj ve třídě nenarazil, to by si všiml.

„To jsem blázen,“ mumlal si a odešel tedy hledat do kabinetu. Třeba ty kouzelné dárky uložil tam a přes prázdniny na to jenom zapomněl. Obrátil kabinet vzhůru nohama, ale nenašel ani provázek, ani polštářek.

„Stalo se něco?“ zeptala se starostlivě kolegyně, která právě vešla do dveří jejich společného kabinetu. Nepochápe zírала na nepořádek všude kolem. Dokonce

i na jejím stole a její židli. Nejprve ji napadlo, že nejspíš došlo k nějakému výbuchu nebo malému zemětřesení.

„Jenom jsem něco hledal,“ vysvětlil pan učitel.

„A co?“ chtěla vědět paní učitelka.

„Ale nic,“ mávl rukou pan učitel. Přece nebude vykládat, že hledal kouzelný provázek, kterým by se dostal za vílou Jasmínou. Tomu by nikdo neuvěřil. A učitelka už vůbec ne.

Plán

„Taky se vám stýská po Jasmíně?“ nadhodila Adélka cestou ze školy. Trochu se zavrtěla a pak si ze svetru vyndala ještě poslední jehličku, která tam zůstala jako památka na bodlákový útok.

„Byl to tehdy parádní výlet,“ přitakal Oskar.

„Ráda bych ji zase viděla,“ přiznala Maruška a Sára přikývla. Sice vílu Jasmínu neznala tak dobře, protože do třídy začala spolu s bratrem chodit, když už je Jasmína Bílá neučila, ale výlet do vílí říše stál za to.

„Mám nápad,“ vykřikla nadšeně Petříčka.

Bylo to tak nečekané, že se Adélka polekala. „Co plašíš?“ pokárala kamarádku.

„Promiň,“ omluvila se Petra.

„Co tě napadlo?“ zeptala se zvědavě Maruška. Měla strach, aby se to náhodou nezamluvilo.

„Vždyť se tam za ní můžeme sami vypravit!“

„A jak?“ nechápal Oskar.

„Jak? Přece s provázkem,“ zaťukala si na čelo Petrička.

„Ale ten zabavil pan učitel,“ připomněla Adélka.

„Tak si ho prostě půjčíme,“ navrhl Petka.

„Je zavřený v šuplíku u něj ve stole. Nevíme, kde má pan učitel klíč,“ přemítala Maruška.

„Tak to není problém,“ uklidnil je Oskar.

Jednou totiž ztratil klíč od jedné skříňky doma v dětském pokoji. Nechtěl to říct rodičům, a tak se pokusil dovnitř dostat i bez klíče. Po několika pokusech se mu to podařilo. Třeba to vyjde i se zásuvkou v učitelském stole. Každopádně si na to troufal.

„Fajn. Tak kdy se do toho pustíme?“ zajímalo Petříčku. Byla ráda, že se její nápad ostatním líbil.

„Já bych se přimlouvala, aby to bylo hned zítra,“ řekla Maruška.

„Co můžeš udělat dnes, neodkládej na zítřek!“ vypadlo ze Sáry a všichni se na sebe podívali.

„Ale dneska už nás školnice do školy nejspíš nepustí,“ namítla Maruška.

„Škoda,“ povzdechl si Oskar. Už se viděl, jak si hraje se zámek na učitelském stole. Pak se mu to ale v hlavě rozleželo a nakonec souhlasil. Alespoň se na to přichystá.

„A nezajdeme radši za panem učitelem?“ napadlo Adélku, ve které se pohnulo svědomí. „Vloupat se do zamčeného stolu, to se mi vůbec nelíbí.“

„Proč?“ divil se Oskar. Jeho sestra do něj žďuchla, aby ze sebe nedělal troubu.